

Hoogste tijd om het stalken van kinderen te verbieden.

Stalken wordt in het woordenboek omschreven als iemand hinderlijk volgen. Het stalken van kinderen is niet alleen toegestaan, maar is helaas verplicht. Door **Pier Bergsma**.

Bijna alle ouders vinden het ouderschap vermoeiend en ervaren het als stressvol. Ze hebben regelmatig het gevoel het niet goed te doen. Een derde denkt zelfs ronduit tekort te schieten. De angst voor mislukking maakt ouders faalangstig en overbezorgd. "Opvoeden is een doorlopend examen geworden," zegt J/M-redacteur Anne Elzinga. Afgelopen weken kreeg het onderzoek uit het *Maandblad voor ouders J/M* veel aandacht. Er zijn veel oorzaken te noemen voor die onzekerheid. U kunt het nalezen in het septembernummer van J/M met op de omslag "Het perfecte kind bestaat niet". Het is een aardig onderzoek over ouders, die hoe langer hoe angstiger lijken te worden, over drukke ouders en drukke kinderen, over veiligheidsproducten als het kinderslot in de auto, traphekjes, kindveilige stopcontacten, over uitkomsten zoals dat vaders bijna net zo overbezorgd zijn als moeders, maar ook met de prachtige uitspraak van de Amerikaanse neurowetenschapper Steve Peterson die zei: "Laat je kind niet opgroeien in een kast, honger hem niet uit en sla hem niet op zijn hoofd met een koekenpan. Dan komt uiteindelijk alles goed." Volgens het onderzoek is 48 % van de ouders het daarmee eens, hoewel de andere helft van mening is dat het lot van hun kind in de handen van de ouders ligt.

De uitkomsten kunnen vertekend zijn, maar dat neemt dat niet weg dat er veel zorgen zijn over de opvoeding en ontwikkeling van kinderen. De rol van dit alles van de school komt in het betreffende onderzoek niet aan de orde. Die invloed zou wel eens groter kunnen zijn dan men denkt. Jonge ouders die nog geen kinderen op de basisschool hebben, weten niet half wat hen te wachten staat. Vanaf het moment dat hun oogappel op school komt, wordt de hele ontwikkeling van hun kind vastgelegd in dossiers en grote mappen met testen, toetsen en observaties. En daaruit blijkt zonder uitzondering dat hun kind afwijkt, want het gemiddelde kind bestaat niet. Als we al die gegevens aan het eind van de basisschool samenvoegen, dan is er geen andere conclusie mogelijk dan dat hun kind acht jaar lang gestalkt is, hinderlijk gevolgd en begluurd. Maar ja zeggen de juffen en meesters, we moeten toch weten hoe het er voor staat met de emotionele ontwikkeling, met de taal en het rekenen om maar een paar belangrijke zaken te noemen en bovendien moet het van de inspectie, die onze school zelfs als zwak bestempeld als die dossiers er niet zijn en dat willen wij niet. Het spreekt vanzelf dat de juf, zeker wanneer er problemen zijn, gegevens op papier heeft. Maar mag het wat minder? Scholen en ouders zouden bescheiden moeten zijn over hun invloed. Het maakbare kind bestaat niet. De planlast van tegenwoordig leidt nergens toe. Het is een ramp voor de school en voor het kind. Stop toch met dat stalken.